

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

ข้อคิดยามเช้า วันอาทิตย์ ที่ 21 มิถุนายน ค.ศ.2015

ในเย็นวันหนึ่งหลังจากได้ทรง
เทศน์สอนประชาชนมาทั้งวันแล้ว
พระเยซูเจ้าทรงขอให้บรรดาศิษย์
เตรียมเรือและพาพระองค์
ข้ามฟากไปยังอีกฝั่งหนึ่ง
ของทะเลสาบกาลิลี
ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง
พระองค์ทรงรู้สึกอ่อนเพลีย
จากพันธกิจแห่งการประกาศข่าวดี
ที่ทรงกระทำอย่างไม่หยุดหย่อน
เวลานี้พระองค์ทรงปรารถนา
สถานที่สงบเงียบและไกลจากผู้คน
เพื่อจะได้พักผ่อนสักระยะหนึ่ง
พระองค์ทรงเหนื่อยล้ามาก
จนกระทั่งเผลอ
“บรรทมหลับ” (มก 4:38)
อยู่ที่ท้ายเรือ แม้ว่า
“ขณะนั้นเกิดพายุแรงกล้า
คลื่นซัดเข้าเรือจนน้ำ
เกือบจะเต็มเรืออยู่แล้ว”
(มก 4:37)

การเกิดพายุในทะเลสาบกาลิลีช่วงยามเย็นเป็นเรื่องธรรมดา พระเยซูเจ้าทรงทราบดี และบรรดาศิษย์เอง
มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้บ่อยครั้ง เพราะพวกเขาเป็นชาวประมง และหาเลี้ยงชีพอยู่ในผืนน้ำแห่งนี้เป็นเวลา
หลายปี อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์ที่เป็นตายเท่ากันเช่นนี้ พระเยซูเจ้ายังคงบรรทมหลับอย่างสงบ ด้วยความรักตัว
กลัวตายเหมือนคนทั่วไป บรรดาศิษย์จึงปลุกพระองค์เพื่อขอให้ช่วยเหลือพวกเขา พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่พวก
เขาคาดหวังไว้ นั่นคือ พระองค์ทรงลุกขึ้น

“บังคับลม ตรัสสั่งทะเลว่า ‘เงียบซิ จงสงบลงเถิด’” (มก 4:39)

ทุกสิ่งเป็นไปตามพระดำรัสของพระองค์ ลมหยุดพัด และท้องทะเลสงบราบเรียบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลังจากนั้น พระองค์ทรงกระทำบางสิ่งซึ่งพวกเขาไม่ได้คาดหวังไว้ ด้วยการถามเชิงตำหนิว่า

“ตกใจกลัวเช่นนี้ทำไม ท่านยังไม่มีพระเจ้าหรือ?” (มก 4:40)

เหมือนว่าพระเยซูเจ้าทรงรู้สึกผิดหวังที่บรรดาศิษย์ตกใจกลัวมากเช่นนี้ บางคนอาจสงสัยในใจว่า

“บรรดาศิษย์ได้ทำอะไรผิด พระเยซูเจ้าจึงทรงตำหนิพวกเขา?”

ประเด็นสำคัญที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการบอกคือ บรรดาศิษย์ควรเชื่อมั่นและวางใจในพระองค์มากกว่านี้ พระองค์ทรงรู้ดีว่ากำลังทำอะไรเมื่อตรัสสั่งพวกเขาให้ลงเรือ และพาพระองค์ข้ามทะเลสาบไปอีกฝั่งหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงทำให้พวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย พวกเขาควรวางใจในพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมเพราะพระองค์จะดูแลเอาใจใส่ความปลอดภัยของพวกเขาอย่างแน่นอน

เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น บุคคลแรกที่พวกเขาควรนึกถึงคือ พระเยซูเจ้า แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาได้พยายามทำทุกอย่างที่ควรทำเพื่อช่วยเหลือตัวเองจนสุดความสามารถตามประสามนุษย์แล้ว พวกเขาจึงคิดที่จะปลุกพระองค์ พุดอีกอย่างหนึ่งคือ สำหรับพวกเขา หลังจากวิธีการอื่นทั้งหมดล้มเหลวแล้ว พระเยซูเจ้าจึงทรงเป็นที่พึ่งสุดท้าย เพราะอันที่จริง แม้ว่าขณะนั้นพวกเขาจะกำลังใช้วิธีการตามประสามนุษย์เช่นไรอยู่ก็ตาม พระองค์ควรเป็นบุคคลแรกที่อยู่ในความคิดของพวกเขา เราแต่ละคนต้องถามตัวเองด้วยเช่นกันว่าในทุกสถานการณ์ของชีวิตพระเยซูเจ้าเป็นบุคคลแรกที่อยู่ในความคิดและในชีวิตเราหรือไม่

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

พระสังฆราชขอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย

ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี